

retslige Forretninger og forvaltende skal foregaa, foreslaaet, at Tinget vender tilbage til, hvad vi vedtoge forrige Gang.

Jeg kommer da til det sidste af de fem Hovedpunkter, jeg nævnede, og hvorom jeg sagde, at Maalet var at befri de retskyndige Dommere for visse Fristelser, som den bestaaende Lovgivning udsætter dem for. Jeg kan her ikke lade være at gentage en Betragtning, som jeg tror har Værdi. Den bestaaende Bodelovgivning er i Virkeligheden en Fristelse for Dommeren. I Almindelighed ere de største Fristelser ikke, som mange tro, de materielle, men det er paa en Maade snarere de ideelle, nemlig Sympatifestelsen i dens forskellige Skikkelser. Dette, at man føler en levende Sympati for en Ting, er en stor Fristelse ved en Meningsstilkendegivelse. En Dommer skal jo tilkendegive sin Mening ud fra Retfærdighedsgrundsætninger og paa Grundlag af Loven i det foreliggende Tilfælde. Skal der her tales om en Fristelse for ham, er det denne, at han har en Sympatiinteresse i Afgørelsen, og i saa Henseende er det givet, at det er en Fristelse for en Dommer at tilvejebringe saa mange Bøder som muligt til en Kasse, som han føler levende Interesse for. Den bestaaende Lovgivning lægger utvivlsomt denne Fristelse i rigt Maal for Dommeren. Jeg tilraader meget, at Folketinget derfor bliver ved den Bestemmelse, som vi tilraadede, og som Tinget vedtog ved forrige Behandling, den nemlig, at alle Bøder uden nogen Undtagelse gaa til Statskassen. Denne Bestemmelse har Landstinget givet den meget stærke Indskrænkning: „naar ikke anderledes bestemmes“, og med den Indskrænkning bliver den kun lidet værd. Jeg tror, at vi paa dette Punkt, som sagt, skulle vende tilbage til det tidligere, og jeg nævner det som et af de meget vigtige Punkter.

Næst efter disse fem Punkter er der adskillige andre, men af dem er der kun nogle faa, jeg vil berøre. De ere ganske vist vigtige, men ikke af en saadan principiel Betydning, at jeg vil sige, at de nogen Sinde kunde blive en Hovedanstødssten. Først skal jeg da anføre, at man i Landstinget har foretrukket, fremfor at gøre Landsretterne sagkyndige i Sø- og Handelsretssager, at beholde Sø- og Handelsretten og give den en noget udvidet Kompetence. Folketinget vedtog det første, nemlig at Landsretterne kunde blive sagkyndige, og Udvalget indstiller det samme. Indstillingen derom er den, som findes til § 1, men

jeg bemærker med det samme, at naar Ændringsforslaget under Nr. 1 paa Listen vedtages, vil der være nogle Rettelser at foretage, hvorved Ordene „Sø- og Handelsretten“ udgaa. Det er i § 125, første Stykke, Linie 3, § 694, første Stykke, Linie 3, 4 og 5, § 695, første Stykke, Linie 1, § 892, første Stykke, Linie 2, § 934, første Stykke, Linie 1, § 935, første Stykke, Linie 1, § 957, første Stykke, Linie 3, § 959, andet Stykke, Linie 1 og § 971, tredje Stykke, Linie 1. — Fremdeles kan jeg som et betydeligt Punkt, men dog som et Punkt, det ikke vil have større Vanskelighed at komme over, nævne Spørgsmaalet om Politibetjentenes Tal. I Forbindelse med Sø- og Handelsretten maa jeg dog ogsaa nævne, at vi indførte Sagkyndighed ogsaa i Højesteret, baade i Sø- og Handelsretssager og i tekniske Sager, men at Landstinget har foretrukket ikke at gaa dertil. Hvad angaar Politibetjentenes Antal, er den væsentlige Forskel mellem Landstingets og Folketingets Affattelse den, at i de første 5 Aar, for hvilke man har overladt Justitsministeren at fastsætte Antallet, fastslaar Folketinget kun et Maximum, som ikke maa overskrides, medens Landstinget angiver et bestemt Antal. Resultatet bliver sikkert, at efter Landstingets Affattelse vil der blive et betydeligt større Antal Politibetjente i Landet end efter Folketingets Affattelse. — Der er endnu en større Række mindre væsentlige Ændringer, men angaaende disse vil jeg henvisse til Listen og skal ikke nærmere omtale dem her.

Af nogle ærede Medlemmer uden for Udvalget er der fremsat nogle Ændringsforslag, med Hensyn til hvilke jeg skal bemærke, at de have været tagne under foreløbig Realitetsovervejelse i Udvalget, men Udvalget har — saaledes som det har sagt i den afgivne Betænkning — sat sig som Regel, at det ikke her vil indføre noget nyt i denne store, omfattende Sag, men at det kun vil beskæftige sig med, hvad der er Folketinget og Landstinget imellem efter de foreliggende Affattelser, og vi have fulgt denne Regel ved ikke nu at tage noget op til denne Behandling af, hvad de ærede Medlemmer have foreslaaet. Om selve Forslagene skal jeg ikke udtale mig, før jeg har hørt en af de ærede Forslagsstillere udtale sig derom. Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger og haaber derefter, at vi skulle høre nogle Ord fra min ærede Kollega i Ordførerskabet.